

Arrest

nr. 294 076 van 12 september 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 14 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 juni 2023.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat M. KALIN, loco advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die de Somalische nationaliteit bezit, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan haar beweerde recente regio van herkomst, in casu de stad Burhakaba uit het gelijknamig district gelegen in de provincie Bay. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 280 167 van 16 november 2022, waarbij werd geoordeeld dat verzoekster niet aantoonde tot aan haar vertrek naar België in haar voorgehouden regio van herkomst te hebben verbleven.

In het kader van haar huidig verzoek blijft verzoekster vasthouden aan haar oorspronkelijke verklaringen over haar herkomstregio en haar problemen met Al Shabaab die zich daar hebben voorgedaan. Zij verklaart dat zij van een vriendin van haar moeder hoorde dat haar problemen nog steeds actueel zijn. Verder stelt zij nog dat zij last heeft van haar arm en zij ook rugproblemen en problemen met urineren heeft. Ter staving van haar huidig verzoek legt zij volgende documenten voor: een geboorteakte, een identiteitsbewijs en een brief van de burgemeester van Burhakaba.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) haar vorig verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 280 167 van 16 november 2022.

(ii) het gegeven dat zij naar aanleiding van haar huidig verzoek vasthoudt aan haar eerder aangehaalde motieven niet van dien aard is om de voorgaande beoordeling in een ander daglicht te plaatsen.

(iii) haar medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

(iv) haar voorgelegde documenten niets kunnen wijzigen aan het voorgaande.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoekster heeft aangebracht in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekster slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van haar reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Verzoekster stelt dat: "Verwerende partij legt alles naast zich neer, en meent het asielrelaas niet meer te moeten onderzoeken gezien de eerste asielaanvraag van verzoekende partij negatief werd afgesloten. Dit is niet serieus."

De Raad wijst er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die

resultaten uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekster spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

8. Waar verzoekster het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoekster een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat aan verzoekster tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoekster in haar verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

9. In het kader van haar huidig verzoek heeft verzoekster een geboorteakte, een identiteitsbewijs en een brief van de burgemeester van Burhakaba voorgelegd.

De Raad herinnert eraan dat hij de bewijswaarde van de voorgelegde stukken soeverein mag beoordelen (RvS 27 oktober 2022, nr. 15.076 (c)). Hij dient niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten.

De Raad sluit zich aan bij de bevindingen van de commissaris-generaal aangaande de voorgaande documenten in de bestreden beslissing:

“Betreffende de door u neergelegde geboorteakte, identiteitsbewijs en de verklaring van de burgemeester van Burhakaba dient te worden gewezen op de beperkte bewijswaarde van Somalische documenten. Bronnen die de uitgifte van Somalische documenten beschrijven, wijzen op het ontbreken van een formele burgerlijke stand in Somalië en op de afwezigheid van archieven en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits)documenten. Bijgevolg moeten zowel autoriteiten binnen als buiten Somalië zich voor het uitreiken van documenten baseren op de verklaringen van de aanvragers. Bovendien is corruptie wijdverspreid in Somalië en kunnen tal van Somalische (identiteits)documenten, waaronder paspoorten, geboorteaktes, landeigendomtitels, etc. zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen worden (zie COI Focus Somalië: Betrouwbaarheid van identiteitsdocumenten in Zuid- en Centraal-Somalië van 24 mei 2022). Bijgevolg is de bewijswaarde van Somalische documenten bijzonder relatief en volstaan de door u neergelegde geboorteakte, identiteitsbewijs en verklaring van de burgemeester van Burhakaba op zich niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw herkomst op te heffen.”.

Verzoekster brengt geen elementen bij die een ander licht op voorgaande analyse werpen. Aldus bieden de door verzoekster neergelegde geboorteakte, identiteitsbewijs en brief van de burgemeester van Burhakaba niet de minste garantie dat de daarin opgenomen gegevens correct zijn of dat deze authentiek zouden zijn. Bijgevolg mocht de commissaris-generaal de bewijswaarde van deze Somalische documenten als “bijzonder relatief” aanmerken.

De Raad stelt verder vast dat deze stukken gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren kleurenkopieën betreffen.

Dat de bewijswaarde van de geboorteakte en het identiteitsbewijs kan worden gerelativeerd, blijkt overigens nogmaals uit de weergave van de afgiftedatum, meer bepaald van 20.12.2022 te Somalië, dit terwijl verzoekster reeds in februari 2020 haar land Somalië definitief zou hebben verlaten. Hier kan dan ook logischerwijze uit worden opgemaakt dat deze documenten – op haar naam – werden uitgereikt te Somalië louter op basis van iemand anders zijn/haar eigen verklaringen (over haar persoonsgegevens), en op het identiteitsbewijs ook haar vingerafdruk ontbreekt, wat nogmaals extra twijfels doet rijzen omtrent de betrouwbaarheid van (de informatie op) deze documenten. Zelfs indien er bewijswaarde aan deze documenten zou worden gehecht, vermelden deze slechts de geboorteplaats van verzoekster, hetgeen niet aannemelijk maakt dat verzoekster daadwerkelijk recent afkomstig is uit de stad Burkhaba en dus aldaar zou hebben verbleven tot aan haar vertrek naar België.

De Raad merkt tevens op dat de verklaring van de burgemeester een gesolliciteerd karakter heeft en werd opgesteld ten behoeve van verzoekster in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, en dat de geboortedatum in dit document verschilt met haar opgegeven geboortedatum aan de asielinstanties en de in de geboorteakte en het identiteitsbewijs vermelde geboortedatum: met name 12.10.1994 in plaats van 12.10.1995.

Gelet op de eerder gedane omstandige vaststellingen in het kader haar eerste beschermingsverzoek omtrent haar beweerdte recente regio van herkomst en gelet op het geheel van voorgaande bevindingen en de zeer beperkte bewijskracht van de documenten die zij heden voorlegt in het kader van haar tweede beschermingsverzoek, zijn deze documenten, wanneer ze worden beoordeeld en gewogen samen met het geheel van verzoeksters ongeloofwaardig bevonden verklaringen, niet van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de eerdere bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van haar beweerdte recente regio van herkomst, waar ze heeft verbleven tot aan haar vertrek naar België.

Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, kunnen de voorgelegde documenten dan ook niet worden beschouwd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

10. Betreffende verzoekster haar verwijzing naar rechtspraak van deze Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt. Bovendien toont verzoekster niet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die haar zaak kenmerken.

11. Aan verzoeksters Somalische nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoekster maakt echter niet aannemelijk dat zij recent afkomstig is uit de stad Burkhaba in het district Burkhaba in de provincie Bay en dat zij aldaar tot haar vertrek naar België heeft verbleven noch dat zij afkomstig is uit een gebied in Somalië waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekster geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat er in Somalië geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

12. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden

gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4.1. In het proces-verbaal van terechtzitting van 30 juni 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1070 legt de eed af en tolkt Somalisch – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partij legt een aanvullende nota met originele stukken neer en stelt dat de diverse documenten die zij zelf heeft bijgebracht doorheen de procedure een begin van bewijs vormen van haar vrees voor vervolging. Zij stelt verder dat het schrijven van de burgemeester natuurlijk gesolliciteerd is aangezien het werd opgevraagd. Zij volhardt in haar verzoekschrift en wijst erop dat zij al geruime tijd verblijft in België, haar eerste land van asiel, en hier veel inspanningen heeft gedaan zodat er minstens aanleiding is om haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen naar aanleiding van haar huidige (tweede) verzoek om internationale bescherming.”

4.2. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij zij stukken voegt die zij in de inventaris benoemt als volgt:

“1. Originele geboorteakte

2. Origineel attest van de Burgemeester”.

De verzoekende partij geeft hierbij in voormelde nota volgende toelichting: *“Een kopij van deze documenten zijn reeds overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van deze procedure.”*

De Raad stelt vast dat tevens een origineel identiteitsbewijs bij de aanvullende nota wordt gevoegd.

4.3. Uit voormelde gronden van de beschikking waarin wordt verwezen naar de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) afdoende rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partij in het kader van haar huidige verzoek om internationale bescherming aangevoerde documenten en dienaangaande een degelijk en afdoende onderzoek heeft gevoerd, doch dat deze niet werden aanvaard. Tevens werden de redenen die leidden tot dit besluit afdoende uiteengezet. De door de commissaris-generaal geformuleerde motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing zijn pertinent en draagkrachtig, en vinden steun in het administratief dossier. Ter terechtzitting komt de verzoekende partij niet verder dan te erkennen dat het schrijven van de burgemeester natuurlijk gesolliciteerd is aangezien het werd opgevraagd. Verder poneert zij slechts dat de diverse documenten die zij zelf heeft bijgebracht doorheen de procedure een begin van bewijs vormen van haar vrees voor vervolging, zonder ook maar enigszins

op concrete wijze in te gaan op de vaststellingen dienaangaande. Hiermee slaagt de verzoekende partij er niet in een ander licht te werpen op het vastgestelde in voormelde beschikking, laat staan de gronden te ontkrachten, in het bijzonder dat zij niet aannemelijk maakt dat zij recent afkomstig is uit de stad Burhakaba in het gelijknamige district in de provincie Bay en dat zij aldaar tot haar vertrek naar België heeft verbleven waardoor evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan en de aanleiding zouden hebben gevormd tot verzoekende partij haar vlucht uit haar land van herkomst.

Hierin slaagt zij evenmin door bij haar aanvullende nota een *“Originele geboorteakte”*, een origineel identiteitsbewijs en een *“Origineel attest van de Burgemeester”* te voegen. Het betreffen in casu ‘originelen’ van de documenten die zij reeds voorlegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

De Raad herinnert er verder wederom aan dat hij de bewijswaarde van de voorgelegde stukken soeverein mag beoordelen (RvS 27 oktober 2022, nr. 15.076 (c)). Hij dient niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten.

In deze optiek stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoekende partij geen concrete elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de vaststelling dat de bewijswaarde van Somalische documenten *“bijzonder relatief”* is, waartoe redelijkerwijze kan worden besloten na analyse van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier over de beperkte bewijswaarde van Somalische documenten waaruit blijkt dat het onmogelijk is om identiteitsdocumenten te authenticiseren door een gebrek aan een betrouwbare registratieprocedure door de overheid alsook dat corruptie en fraude van Somalische documenten wijdverspreid is. In de bestreden beslissing wordt dan ook terdege gemotiveerd als volgt: *“Betreffende de door u neergelegde geboorteakte, identiteitsbewijs en de verklaring van de burgemeester van Burhakaba dient te worden gewezen op de beperkte bewijswaarde van Somalische documenten. Bronnen die de uitgifte van Somalische documenten beschrijven, wijzen op het ontbreken van een formele burgerlijke stand in Somalië en op de afwezigheid van archieven en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits)documenten. Bijgevolg moeten zowel autoriteiten binnen als buiten Somalië zich voor het uitreiken van documenten baseren op de verklaringen van de aanvragers. Bovendien is corruptie wijdverspreid in Somalië en kunnen tal van Somalische (identiteits)documenten, waaronder paspoorten, geboorteaktes, landeigendomtitels, etc. zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen worden (zie COI Focus Somalië: Betrouwbaarheid van identiteitsdocumenten in Zuid- en Centraal-Somalië van 24 mei 2022). Bijgevolg is de bewijswaarde van Somalische documenten bijzonder relatief en volstaan de door u neergelegde geboorteakte, identiteitsbewijs en verklaring van de burgemeester van Burhakaba op zich niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw herkomst op te heffen.”*

Het voorgaande klemmt des te meer nu de verzoekende partij nergens verduidelijkt hoe en van wie zij deze ‘originele’ documenten heeft verkregen, noch waarom zij deze nu pas ter terechtzitting voorlegt en niet eerder bij de DVZ of het CGVS, laat staan in het kader van haar eerste beschermingsverzoek.

Op de erkenning van het gesolliciteerd karakter van het attest van de burgemeester na, zet de verzoekende partij voorts geenszins het concrete verband met de gronden van voormelde beschikking uiteen.

Daarnaast blijkt dat de verzoekende partij er met het louter voorleggen van deze ‘originele’ documenten er hoe dan ook niet in slaagt de inhoudelijke vaststellingen omtrent deze documenten, zoals uiteengezet in de beschikking, aan het wankelen te brengen. Zo wordt in voormelde beschikking onder meer geduid dat de bewijswaarde van de geboorteakte en het identiteitsbewijs nogmaals kan worden gerelativeerd, gelet op de weergave van de afgifte datum op deze documenten, meer bepaald van 20.12.2022 te Somalië, en dit terwijl verzoekende partij reeds in februari 2020 haar land Somalië definitief zou hebben verlaten. Hier kan dan ook logischerwijze uit worden opgemaakt dat deze documenten die betrekking hebben op verzoekende partij en op haar naam staan, werden uitgereikt te Somalië louter op basis van iemand anders eigen verklaringen over de persoonsgegevens van verzoekende partij. Verder ontbreekt de vingerafdruk van verzoekende partij op haar identiteitsbewijs, terwijl uit de landeninformatie blijkt dat het verstrekken van een duimafdruk behoort tot de procedure voor het verkrijgen van een identiteitsbewijs (COI Focus Somalië: Betrouwbaarheid van identiteitsdocumenten in Zuid- en Centraal-Somalië van 24 mei 2022, p. 9-10). Tevens wordt in voormelde beschikking uiteengezet dat de geboortedatum in de verklaring van de burgemeester, enerzijds, verschilt van de geboortedatum die zij heeft opgegeven aan de asielinstanties en van de in de geboorteakte en het identiteitsbewijs vermelde geboortedatum, anderzijds: met name 12 oktober 1994 in plaats van 12 oktober 1995.

Deze vaststellingen, waarop geen enkel antwoord wordt geformuleerd en die de verzoekende partij nergens betwist noch weerlegt, ondergraven dan ook redelijkerwijze wederom de bewijswaarde van deze ‘originele’ documenten en de betrouwbaarheid van de informatie daarin vermeld.

Ten slotte wordt aangestipt dat, zelfs als er bewijswaarde aan de documenten zou worden gehecht, deze documenten weliswaar de geboorteplaats van de verzoekende partij vermelden, hetgeen op zich echter niet aannemelijk maakt dat zij daadwerkelijk recent afkomstig is uit de stad Burhakaba en dus aldaar zou hebben verbleven tot aan haar vertrek naar België. De burgemeester verklaart slechts dat de verzoekende partij in Burhakaba is geboren en een burger is van dit district in de provincie Bay, maar nergens kan worden gelezen dat de burgemeester uitdrukkelijk verklaart dat de verzoekende partij recent in de stad Burhakaba zou hebben verbleven tot aan haar vertrek naar België.

Het bijbrengen van voormelde 'originele' documenten bij haar aanvullende nota wijzigt niets aan het geheel van voorgaande vaststellingen. Ook met haar betoog ter terechtzitting gaat de verzoekende partij hieraan voorbij, minstens dient te worden vastgesteld dat zij, op de erkenning van het gesolliciteerd karakter na, niet in concreto ingaat op het concreet vastgestelde en geen dienstige elementen bijbrengt die aan het voorgaande afbreuk doen.

Bijkomend merkt de Raad op dat in de geboorteakte en het identiteitsbewijs als adres wordt vermeld: "*Baidoa/Berdale/1AAD*". In deze optiek stipt de Raad aan dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud van 15 april 2022 bij het CGVS in het kader van haar eerste beschermingsverzoek aangaf dat Burhakaba een district is in de provincie Bay, naast de districten Baidoa, Bardale, Qansax Dheere en Dinsoor. Gevraagd of zij ooit haar stad Burhakaba heeft verlaten voor haar vlucht uit Somalië, antwoordde verzoekende partij ontkennend. Toen vervolgens de protection officer vroeg: "*Ook niet voor een uurtje, enkele uren, een halve dag, een dag, enkele dagen, ...?*" antwoordde verzoekende partij: "*Neen. Ik heb nooit de stad verlaten, zelfs niet naar de dorpen.*" (AD CGVS, 1ste VIB, NPO, p. 7-8). Even later verklaarde verzoekende partij van haar geboorte tot aan haar vertrek uit Somalië in de stad Burhakaba te hebben gewoond (AD CGVS, 1ste VIB, NPO, p. 6). Het gegeven dat de geboorteakte en het identiteitsbewijs als adres vermelden "*Baidoa/Berdale/1AAD*" strookt dan ook niet met de eigen verklaringen van verzoekende partij, hetgeen de bewijswaarde van deze documenten en de betrouwbaarheid van de inhoud ervan nog meer op de helling zet.

De Raad herinnert eraan dat in arrest nr. 280 167 uitgebreid werd uiteengezet waarom er geen enkel geloof kon worden gehecht aan de verklaringen van verzoekende partij over de beweerdte recente regio van herkomst, de stad Burhakaba, waar zij zou hebben verbleven tot aan haar vertrek naar België.

Gelet op deze eerder gedane omstandige vaststellingen in het kader haar eerste beschermingsverzoek omtrent haar beweerdte recente regio van herkomst en gelet op het geheel van voorgaande bevindingen en de beperkte en bijzonder relatieve bewijswaarde en betrouwbaarheid van de 'originele' Somalische documenten die zij heden voorlegt, zijn deze documenten, wanneer ze worden beoordeeld en gewogen samen met het geheel van de vaststellingen omtrent verzoekende partij haar ongeloofwaardig bevonden verklaringen, niet van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de eerdere bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van haar beweerdte recente regio van herkomst, de stad Burhakaba, waar ze zou hebben verbleven tot aan haar vertrek naar België.

Wanneer deze stukken, met hun beperkte alsook bijzonder relatieve bewijswaarde en inhoud, worden meegewogen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling, dan moet de Raad besluiten dat deze niet opwegen tegen het geheel van de bevindingen van de commissaris-generaal en de Raad gedaan in het kader van verzoekende partij haar eerste beschermingsverzoek waaruit volgt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekende partij haar verklaringen omtrent haar beweerdte recente regio van herkomst, de stad Burhakaba, waar ze zou hebben verbleven tot aan haar vertrek naar België.

Het voorleggen van de 'originele' stukken doet aldus geen afbreuk aan de (inhoudelijke) vaststellingen inzake deze documenten en de vaststellingen omtrent haar verklaringen gemaakt door de Raad in arrest nr. 280 167 in het kader van verzoekende partij haar eerste beschermingsverzoek. Het geheel aan documenten en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, kunnen noch haar betoog ter terechtzitting, noch de documenten gevoegd bij de aanvullende nota worden beschouwd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij wijst er ter terechtzitting verder op dat zij al geruime tijd in België verblijft, haar eerste land van asiel, en hier veel inspanningen heeft gedaan zodat er minstens aanleiding is om haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen naar aanleiding van haar huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming. Er kan evenwel worden aangestipt dat voormelde elementen aangaande het verblijf van de verzoekende partij in België elementen betreffen die irrelevant zijn bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming en aldus geen elementen vormen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor een internationale beschermingsstatus in aanmerking komt. Het verblijf en de inspanningen geleverd in België houden immers geen verband met een vrees voor vervolging of een reëel

risico op ernstige schade in haar land van herkomst, minstens toont zij dit niet in concreto aan. Een vaststelling in dezelfde zin dringt zich op in de mate dat de verzoekende partij meer algemeen de mening is toegedaan dat er minstens aanleiding is om haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen naar aanleiding van haar huidig (tweede) verzoek. Ook hier blijft zij in gebreke haar betoog op afdoende wijze te concretiseren, laat staan dat zij het op afdoende wijze in verband brengt met de gronden van voormelde beschikking, zodat zij met deze louter algemene opinie geenszins kan overtuigen.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting nog stelt dat zij volhardt in haar verzoekschrift zonder daadwerkelijk haar concrete opmerkingen aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond te formuleren, brengt zij evenmin concrete argumenten of geobjectiveerde elementen aan die een ander licht werpen op hetgeen reeds werd aangegeven in voormelde beschikking.

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de verzoekende partij in wezen aangeeft het niet eens te zijn, doch er niet in slaagt elementen aan te reiken die een ander licht werpen op de gronden van voormelde beschikking. Evenmin doen de bij de aanvullende nota gevoegde documenten anders denken. De verzoekende partij brengt geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking en in de bestreden beslissing werd aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend drieëntwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES